

[Svend Auken]

er altså her en tradition, der kan bygges videre på.

Jeg vil gerne nævne de seks punkter, som for os er det helt afgørende i ungdomsgarantiforslaget. For det første spørgsmålet om, at der skal være rigeligt med uddannelsespladser. Selv om jeg mener, at undervisningsministeren manipulerer med tallene, når han sammenligner faktiske optagelsestal med kapacitetstal, er der ingen tvivl om, at den nuværende regering på det punkt har fortsat den udbygning, der var planlagt under den tidligere regering, og det synes jeg man skal konstatere som noget positivt. Der er nogle områder, vi gerne havde set noget mere aktivitet og noget større tempo på, men det er ikke dér, den egentlige strid står, og dér håber jeg også at vi kan fortsætte et samarbejde.

Når det gælder de fem andre punkter derimod, som jeg om et øjeblik skal nævne, er det svært at sige noget positivt.

Hvad angår spørgsmålet om elevøkonomi, er der ingen forbedringer fra regeringens side tiltænkt på elevøkonomiområdet, tværtimod nedskæringer. Socialdemokratiet fremkommer med forslag om at styrke elevøkonomien, for vi tror, det er helt afgørende.

Det andet punkt, jeg skal nævne, er fremskaffelse af lære- og praktikpladser, idet der til trods for en enorm støtte fra det offentlige side, fra samfundets side, iværksat under den tidligere regering, men fortsat under denne regering, fortsat mangler 15.000 lære- og praktikpladser. Jeg håber, der er realiteter i det, undervisningsministeren har sagt her i dag om vilje til at gå ind i en AER-model.

For folk, der ikke er indviet, vil jeg gerne sige – der er vel stort set ikke andet end indviede til stede i øjeblikket, men alligevel, hvis der skulle være én, der ikke var indviet – at en AER-løsning går ud på at forhøje generelt arbejdsgivernes bidrag til Arbejdsgivernes Elevrefusion og så udbetale støtte til dem, der opretter lære- og praktikpladser. Derved laves der en »straf«, en sanktion over for de arbejdsgivere, der ikke opfylder deres, om jeg så må sige samfundsmæssige forpligtelse.

Undervisningsministeren siger, at der var mange problemer, og derfor er det ikke hidtil blevet gennemført, og det har han jo ret i. Han glemte måske i forståelig beskedenhed at nævne den alvorligste forhindring, den tidligere regering havde, nemlig at oppositio-

nen var klart imod det og altid talte imod det.

Jeg vil gerne give undervisningsministeren den idé at lave en helhedsløsning på dette felt, der kunne gå ud på, at man afviklede det besynderlige forslag om en arbejdsmarkedsuddannelsesfond fra 1985 – det håber jeg også der bliver flertal for i folketinget – og så sige til arbejdsgiverne: i stedet for at indbetale bidrag til denne mærkelige uddannelsesfond overfører vi de 25 eller 30 øre til Arbejdsgivernes Elevrefusion. Det er der meget fornuft i, og det er der også politik i, hvis jeg må give undervisningsministeren denne gode idé.

Hvad angår vejledning, er der ingen tvivl om, at det, at man har standset ungdomsgarantiforsøgene, i hvert fald i de to amter har ført til en afgørende svækkelse af vejledningsindsatsen. Sidste år hørte vi, jeg ved ikke hvor meget om en styrket vejledningsindsats. Jeg vil vove at påstå, at der næsten intet andet end forringelser er sket på det felt.

Til sidst de sidste to punkter, jeg skal omtale. Det ene er fremskaffelse af arbejdspladser. Mange har sagt, at man ikke kan løse ungdomsarbejdsledelsesproblemet gennem kunstige foranstaltninger, og derved forstå man arbejdspladser tilvejebragt ved støtte. Det mærkelige er, at når det er leasingstøtteordninger, der koster 3 mill. kr. pr. oprettet arbejdsplads, så er det naturligt, men når det drejer sig om lokale arbejdspladser tilvejebragt med en offentlig støtte på 80.000 kr., så er det kunstigt. Består det kunstige i, at det ene er 20 pct. af prisen på det andet, eller hvori består forskellen mellem det naturlige og det kunstige på det felt?

Men når jeg først og fremmest mener, at dette med arbejde er vigtigt, er det, fordi alle erfaringer viser, at hvis ikke vi både satser på uddannelse og arbejde, så risikerer vi at miste de allersvageste grupper, og det var der også flere af ordførerne der var inde på.

Det sjette punkt, jeg afslutningsvis skal nævne, er, at ungdomsgarantiforsøgs erfaringerne, som jo navnlig for 1982 var meget positive, viste, at en ungdomsgarantiordning med den vifte af tilbud, der er, er den helt afgørende forudsætning for, at vi får fat i de svage grupper.

Jeg skal på forslagsstillernes vegne takke det flertal, der har været positivt over for